पित्र्यमंशं प्रनष्टञ्च पुनरप्युद्धरिष्यति । भ्रातृभिः सहितः श्रीमांस्तेजोमेधानाहरिष्यति ।
स सत्यसन्धो बीभत्सुः सव्यसाची यथाऽच्युतः । तथा त्वमेव जानासि बलवन्तं दुरासदं ।
तथा तदस्तु दाशार्हं यथा वागभ्यभाषत । धर्म्मश्चेदस्ति वार्ष्णेय तथा सत्यं भविष्यति । ४६५०
त्वञ्चापि तत्तथा कृष्ण सर्व्वं सम्पादयिष्यसि । नाहं तदभ्यसूयामि यथा वागभ्यभाषत ।
नमो धर्म्माय महते धर्म्मो धारयते प्रजाः । एतद्धनञ्जयो वाच्यो नित्योद्युक्तो वृकोदरः ।
यदर्थं क्षत्रिया सूते तस्य कालोऽयमागतः । न हि वैरं समासाद्य सीदन्ति पुरुषर्षभाः ।
विदिता ते सदा बुद्धिर्भीमस्य न प्रशाम्यति । यावदन्तं न कुरुते शत्रूणां शत्रुकर्षणः ।
सर्व्वधर्म्मविशेषज्ञां स्नुषां पाण्डोर्महात्मनः । ब्रूया माधव कल्याणीं कृष्णां कृष्णां यशस्विनीं । ४६५५
युक्तमेतन्महाभागे कुले जाते यशस्विनि । यन्मे पुत्रेषु सर्व्वेषु यथावत्त्वमवर्त्तिथाः ।
माद्रीपुत्रौ च वक्तव्यौ क्षत्रधर्म्मरतावुभौ । विक्रमेणार्ज्जितान् भोगान् वृणीतं जीवितादपि ।
विक्रमाधिगता ह्यर्थाः क्षत्रधर्म्मेण जीवतः । मनो मनुष्यस्य सदा प्रीणन्ति पुरुषोत्तम ।
यच्च वः प्रेक्षमाणानां सर्व्वधर्म्मोपचायिनां । पाञ्चाली परुषाण्युक्ता को नु तत् क्षन्तुमर्हति ।
न राज्यहरणं दुःखं द्यूते चापि पराजयः । प्रव्राजनं सुतानां वा न मे तत् दुःखकारणं । ४६६०
यत्र सा वृहती श्यामा सभायां रुदती तदा । अश्रौषीत् परुषा वाचस्तन्मे दुःखतरं महत् ।
स्त्रीधर्म्मिणी वरारोहा क्षत्रधर्म्मरता सदा । नाध्यागच्छत्तदा नाथं कृष्णा नाथवती सती ।
तं वै ब्रूहि महाबाहो सर्व्वशस्त्रभृतां वरं । अर्ज्जुनं पुरुषव्याघ्रं द्रौपद्याः पदवीश्वरं ।
विदितौ हि तवात्यन्तं क्रुद्धाविव यमान्तकौ । भीमार्ज्जुनौ नयेतां हि देवानपि परां गतिं ।
तयोश्चैतदवज्ञानं यत् सा कृष्णा सभागता । दुःशासनश्च यद्भीमं कटुकान्यभ्यभाषत । ४६६५
पश्यतां कुरुवीराणां तत्र संस्मारयेः पुनः । पाण्डवान् कुशलं पृच्छेः सपुत्रान् कृष्णया सह ।
माञ्च कुशलिनीं ब्रूयास्तेषु भूयो जनार्द्दन । अरिष्टं गच्छ पन्थानं पुत्रान्मे प्रतिपालय ।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ अभिवाद्याथ तां कृष्णः कृत्वा चाभिप्रदक्षिणं । निश्चक्राम महाबाहुः सिंहखेलगतिस्ततः ।
ततो विसर्ज्जयामास भीष्मादीन् कुरुपुङ्गवान् । आरोप्याथ रथे कर्णं प्रायात् सात्यकिना सह ।
ततः प्रयाते दाशार्हे कुरवः सङ्गता मिथः । जजल्पुर्महदाश्चर्य्यं केशवे परमाद्भुतं । ४६७०
प्रगूढा पृथिवी सर्व्वा मृत्युपाशवशीकृता । दुर्य्योधनस्य बालिश्याच्चैतदस्तीति चाब्रुवन् ।
ततो निर्याय नगरात् प्रययौ पुरुषोत्तमः । मन्त्रयामास च तदा कर्णेन सुचिरं सह ।
विसर्ज्जयित्वा राधेयं सर्व्वयादवनन्दनः । ततो जवेन महता दारुकश्चोदयत् ।
ते पिबन्त इवाकाशं दारुकेण प्रचोदिताः । हया जग्मुर्महावेगा मनोमारुतरंहसः ।
ते व्यतीत्य महाध्वानं क्षिप्रं श्येन इवाशुगाः । उच्चैर्जग्मुरुपप्लव्यं शार्ङ्गधन्वानमावहन् । ४६७५
इति श्रीमहाभारते उद्योगपर्व्वणि भगवद्यानपर्व्वणि कुन्तीवाक्ये षट्त्रिंशदधिकशततमोऽध्यायः ॥ १३६ ॥